

Sygn. akt VP 4680/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w R. V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Sonia Lasota-Zawisza

Sędziowie

Ławnicy:

Protokolant: starszy protokolant sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 roku w Rybniku

sprawy z powództwa S. D.

przeciwko P.- (...) w W.

o odszkodowanie z art. 55 § 1 z zn. 1 kp

1. oddała powództwo,
2. odstępuje od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V P 4680/14

UZASADNIENIE

Powód S. D. wniósł przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w W. pozew o zapłatę kwoty 11.806 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu, a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż był zatrudniony w pozwanej na stanowisku montera. Pismem z dnia 14 marca 2014 roku rozwiązał umowę bez wypowiedzenia, bowiem pozwana notorycznie w okresie od czerwca 2013 roku do lutego 2014 roku nie wypłacała mu wynagrodzenia w terminie płatności, czym dopuściła się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków. Nieterminowe wypłacanie wynagrodzenia stanowiło dla powoda znaczną dolegliwość, bowiem nie był w stanie zaspokajać podstawowych potrzeb oraz utracił płynność w terminowej spłacie kredytów. (vide k.2-3, 82)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając podniosła, iż nie każde nieterminowe wypłacanie wynagrodzenia jest ciężkim naruszeniem obowiązków przez pracodawcę. Pozwana ostatecznie uiściła całość wynagrodzenia, a opóźnienia w zapłacie wynikały z problemów finansowych, o czym pozwana informowała pracowników. Nadto, opóźnienie nie stanowiło realnego zagrożenia dla

interesów powoda, który miał wystarczające środki na spłatę zobowiązań kredytowych. Niezależnie od powyższego, powództwo stanowi nadużycie prawa, bowiem powód dążył do jak najszybszego rozwiązania umowy o pracę. (vide k.39-44)

Sąd ustalił, co następuje:

Z dniem 3 września 2008 roku powód S. D. został zatrudniony w poprzedniku prawnym pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w W. (tj. w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.) na stanowisku monter kwalifikowanego, początkowo na podstawie umowy na czas określony, a od dnia 1 sierpnia 2009 roku na czas nieokreślony. Powód co do zasady wykonywał swoją pracę w R., lecz czasowo był także oddelegowywany do pracy w Belgii i Holandii.

Wynagrodzenie powoda obejmowało wynagrodzenie zasadnicze oraz premie i dodatki. Stawka wynagrodzenia zasadniczego powoda za pracę w R. wynosiła od dnia 1 stycznia 2012 roku 13,72 zł/godz., w Belgii 11,60 euro/godz., a w Holandii 12 euro/godz. Nadto, zgodnie z informacją z dnia 2 lutego 2010 roku wynagrodzenie powoda miało być płatne miesięcznie.

Dowód: umowy o pracę, aneks do umowy z 1 sierpnia 2009 roku, aneks nr (...) z 1 października 2009 roku, informacja dla pracownika, zawiadomienie i informacja o przejściu zakładu pracy, porozumienie zmieniające, aneks nr (...) z 27 czerwca 2011, porozumienie stron z 7 stycznia 2013 roku, aneks nr (...) z 15 kwietnia 2013 roku, porozumienie zmieniające z 8 listopada 2013 roku, świadectwo pracy – akta osobowe powoda k.B1, B10-B11, B16, B20-B22, B26, B31, B35, B41, C3 oraz akta sądowe k.208-209

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda obliczone według zasad jak ekwiwalent za urlop wynosiło 3437,96 zł brutto.

Dowód: zaświadczenie z 5 listopada 2015 roku k.159

Pismem z dnia 3 marca 2014 roku powód oświadczył pozwanej, iż rozwiązuje umowę o pracę za 3-miesięcznym okresem wypowiedzenia. Następnie, pismem z dnia 14 marca 2014 roku oświadczył, iż rozwiązuje umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pozwaną podstawowych obowiązków polegającego na nieterminowej wypłacie wynagrodzenia, co miało mieć miejsce przez dłuższy czas.

Dowód: wypowiedzenie umowy, rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia – akta osobowe powoda k.C1

W związku z rozwiązaniem umowy powód wzywał pozwaną do zapłaty odszkodowania w kwocie 11.806 zł. Pozwana odmówiła zapłaty podając, iż wypłacanie wynagrodzenia w częściach nie stanowiło ciężkiego naruszenia obowiązków, bowiem podejmowała czynności mające na celu utrzymanie ciągłości funkcjonowania i niedopuszczenie do ogłoszenia upadłości.

Dowód: wiadomość mailowa z 5 czerwca 2014 roku k.10; pismo pozwanej z 16 czerwca 2014 roku k.11-11 verte

Począwszy od połowy 2012 roku pozwana znajduje się w trudnej sytuacji finansowej związanej z uwarunkowaniami panującymi na rynku budowlanym, w tym również związanej z ograniczeniem finansowania działalności podmiotów tego rynku przez instytucje finansowe oraz wezwaniami wierzycieli do spłaty zobowiązań. Skutkiem pogorszenia sytuacji na rynku budowlanym było pogorszenie płynności finansowej pozwanej, o czym jej pracownicy, w tym również powód, posiadali wiedzę. Pozwana sporadycznie wypłacała pracownikom wynagrodzenie w ratach, o czym informowała ich najpóźniej w dniu płatności wynagrodzenia, wraz ze wskazaniem terminu płatności rat i ich wysokości. Podejmowała także działania mające na celu restrukturyzację jej zadłużenia obejmujące rozmowy z wierzycielami oraz pozyskanie wsparcia od podmiotu zewnętrznego, tj. Agencji Rozwoju Przemysłu Spółki Akcyjnej, która dokapitalizowała pozwaną.

Dowód: zeznania świadka D. B. – płyta CD w aktach Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie sygn. III Cps 1466/16 koperta k.21; informacja z 7 marca 2014 roku k.59-60; rachunek zysków i strat k.302-318; zeznania świadka J. P. k.414 verte-415; przesłuchanie stron – powoda S. D. k.417-418

Powód otrzymał całe wynagrodzenie należne za okres od czerwca 2013 roku do lutego 2014 roku. Pozwana wypłacała je w terminach:

- za czerwiec 2013 roku dnia 20 czerwca 2013 roku w kwocie 347,84 zł, dnia 10 lipca 2013 roku w kwocie 1632,99 zł oraz dnia 25 lipca 2013 roku w kwocie 1632,99 zł,
- za lipiec 2013 roku dnia 9 sierpnia 2013 roku w kwocie 2482,62 zł oraz dnia 26 sierpnia 2013 roku w kwocie 2482,62 zł,
- za sierpień 2013 roku dnia 10 września 2013 roku w kwocie 2889,29 zł,
- za wrzesień 2013 roku dnia 10 października 2013 roku w kwocie 1474,78 zł oraz dnia 25 października 2013 roku w kwocie 1474,77 zł,
- za październik 2013 roku dnia 8 listopada 2013 roku w kwocie 1842,03 zł,
- za listopad 2013 roku dnia 10 grudnia 2013 roku w kwotach 901,10 zł oraz 6772,36 zł,
- za grudzień 2013 roku dnia 10 stycznia 2014 roku w kwotach 1695,68 zł oraz 5118,28 zł, a dnia 2 stycznia 2014 roku także w kwocie 76,38 zł,
- za styczeń 2014 roku dnia 10 lutego 2014 roku w kwocie 2725,76 zł,
- za luty 2014 roku dnia 10 marca 2014 roku w kwocie 2000 zł oraz dnia 31 marca 2014 roku w kwocie 266,71 zł.

Nadto, tytułem rozliczenia delegacji powód otrzymał kwoty: 510 zł dnia 13 sierpnia 2013 roku, 300 zł dnia 18 października 2013 roku, 540 zł dnia 15 listopada 2013 roku, 150 zł dnia 4 grudnia 2013 roku.

Dowód: zestawienie terminów płatności k.92; zestawienie z 5 lutego 2016 roku k.265; listy płac i potwierdzenie przelewów k.61-66, 93-114, 160-188, 210-241, 266-295; zeznania świadka A. D. (poprzednio P.) k.415-415 verte; przesłuchanie stron – powoda S. D. k.417-418

Powód chciał początkowo rozwiązać umowę obowiązującą go z pozwaną na mocy porozumienia stron, jednakże pozwana nie wyraziła na to zgody. Powód postanowił rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym, bowiem w lutym 2014 roku znalazł korzystniejszą ofertę zatrudnienia, a nowemu pracodawcy zależało, by jak najszybciej rozpoczął pracę. Po rozwiązaniu umowy z pozwaną powód podjął nowe zatrudnienie z końcem marca 2014 roku.

Mimo zobowiązań do spłaty rat kredytu hipotetycznego w kwocie 1800 zł oraz kredytu gotówkowego w kwocie 1200 zł ponoszonych wraz z ówczesną partnerką A. P. (partnerka jest obecnie żoną powoda i nosi nazwisko D.) w związku z opóźnieniami w wypłacie wynagrodzeń powód nie popadł wraz z partnerką w zadłużenie. Oboje korzystali z pieniędzy odłożonych z pracy zagranicą oraz pożyczali pieniądze od rodziny, które następnie na bieżąco oddawali.

Dowód: umowy kredytu k.12-25 verte; historia rachunku k.252; oświadczenie od pracodawcy k.253; zeznania świadka A. D. (poprzednio P.) k.415-415 verte; przesłuchanie stron – powoda S. D. k.417-418

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ww. dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, a także co do zasady w oparciu o dowód z zeznań świadków i przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania powoda, które wraz z dowodami z dokumentów tworzą spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. D. oraz przesłuchaniu powoda w zakresie, w jakim wskazywali odpowiednio, iż czasami wynagrodzenie powoda nie było nawet w części wypłacone w terminie, a także iż opóźnienie w zapłacie trwały nieprzerwanie od listopada 2013 roku do końca zatrudnienia. Okoliczności te pozostają bowiem w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, tj. z licznymi i kompletnymi potwierdzeniami przelewu wynagrodzeń powoda za poszczególne okresy.

Sąd nie podzielił także zastrzeżeń do protokołu zgłoszonych przez strony w trybie art. 162 k.p.c. (vide k.418 verte-419). Pozwana zarzucała, iż dokumenty dołączone do pisma powoda z dnia 14 grudnia 2015 roku zostały złożone po terminie. Mimo ciężącego na stronie obowiązku wyczerpującego przytoczenia przepisów postępowania, których naruszenie strona zarzuca (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 września 2015 r., I ACa 704/15, LEX nr 1934445 wraz z cytowanym tam orzecznictwem) pozwana nie wskazała naruszenia których przepisów miał dopuścić się Sąd. Jedynie na marginesie zaznaczenia wymaga, iż ww. pismo zostało wniesione na skutek zobowiązania Sądu oraz w zakreślonym terminie 14 dni (vide k.247, 249). Powód zarzucał natomiast, iż dopuszczenie dowodu z zeznań świadka D. B. narusza art. 207 § 6 oraz art. 217 § 2 k.p.c., a także iż przeprowadzenie tego dowodu w drodze pomocy prawnej spowoduje znaczną przewłokę w sprawie. Jednakże, pomimo twierdzeń powoda dowód ten nie jest spóźniony, bowiem został zawnioskowany przez pozwanego w odpowiedzi na pismo powoda z dnia 25 lutego 2016 roku (vide k.326-327, 334-335 verte), tj. zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. Nadto, odezwa o udzielenie pomocy prawnej została wykonana i zwrócona przez sąd wezwany w ciągu 3 miesięcy od jej przekazania. Okres ten nie stanowi czasu, który może spowodować znaczną zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Zastrzeżenia do protokołu zgłoszone przez pozwaną odnośnie dopuszczenia dowodu z uzupełniającego przesłuchania powoda pozostały bez znaczenia dla sprawy wobec cofnięcia tego wniosku dowodowego przez powoda i pominięcia dowodu przez Sąd (vide k.419-419 verte).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Uprawnienie pracownika do rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia uregulowane zostało w przepisie art. 55 k.p., w brzmieniu obowiązującym w dacie rozwiązania stosunku pracy. Zgodnie z § 1¹ pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy – w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

Na podstawie § 2 oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy. Przepis art. 52 § 2 stosuje się odpowiednio. Odpowiednie stosowanie art. 52 § 2 k.p. oznacza, iż rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracownika wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Jak wskazuje Sąd Najwyższy, z art. 55 § 1¹ k.p. wynika, że w celu oceny zasadności rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia, w pierwszej kolejności należy rozstrzygnąć, czy pracodawca naruszył podstawowy obowiązek (obowiązki) wobec pracownika, dopiero pozytywna odpowiedź na to pytanie aktualizuje konieczność rozważenia, czy naruszenie to miało charakter ciężki (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2012 r., I PK 53/12, LEX nr 1350592).

Jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy jest bezsprzecznie obowiązek terminowej wypłaty należnego wynagrodzenia określony w art. 85 k.p., zgodnie z którym wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie (§ 1). Wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego

miesiąca kalendarzowego (§ 2). Jeżeli ustalony dzień wypłaty wynagrodzenia za pracę jest dniem wolnym od pracy, wynagrodzenie wypłaca się w dniu poprzedzającym (§ 3).

W przypadku wielokrotnego naruszenia podstawowego obowiązku pracodawcy w postaci niewypłacania wynagrodzenia termin 1 miesiąca powinien być liczony od momentu dowiedzenia się o tym przez pracownika. Możliwe jest przyjęcie, że termin ten jest zachowany, gdy pracownik składa oświadczenie o rozwiązaniu umowy w ciągu miesiąca od dnia ostatniego naruszenia obowiązku przez pracodawcę (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 r., II PK 25/13, LEX nr 1413153; podobnie wyr. Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 r., I PK 54/06, OSNP 2007/15-16/219, M.P.Pr. (...)). W niniejszej sprawie zdaniem Sądu powód dochował terminu jedynie w zakresie wynagrodzenia za luty 2014r. Nie sposób bowiem mówić o ciągłości zasadności przyczyny skoro w okresie od października 2013r. do stycznia 2014r., a więc przez okres 4 miesiące wypłaty wynagrodzeń były terminowe. Tym samym pismo o rozwiązaniu umowy odnośnie nieterminowości wypłaty wynagrodzeń od lipca 2013r. do września 2013r., w którym to okresie faktycznie wypłaty następowały nieterminowo zostało złożone po terminie. O ciągłości i reaktywacji zasadności przyczyny możemy bowiem mówić wyłącznie w sytuacji nieprzerwanie powtarzających się nieterminowych wypłat.

Żądanie zapłaty odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy bez wypowiedzenia z winy pracodawcy jest również nieuzasadnione. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż pozwana dopuściła się wobec powoda jako pracownika naruszenia podstawowych obowiązków, jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy naruszenie to nie miało charakteru ciężkiego.

Wynagrodzenie za pracę powoda za miesiące czerwiec, lipiec i wrzesień 2013 roku oraz luty 2014 roku zostało mu wypłacone w ratach i z opóźnieniem, co stanowi naruszenie przez pozwaną podstawowych obowiązków wobec powoda jako pracownika. Co prawda, chociaż nieterminowe wypłacanie nawet jednego składnika wynagrodzenia lub innych należności ze stosunku pracy (np. należności z tytułu podróży służbowych) może uzasadniać zastosowanie trybu rozwiązania stosunku pracy o którym mowa w art. 55 § 1¹ k.p., jednak ciężkość naruszenia powinna być oceniana z uwzględnieniem okoliczności sprawy, np. z jednej strony, gdy w grę wchodzi powtarzalność i uporczywość zachowania pracodawcy, z drugiej zaś – gdy dany składnik wynagrodzenia jest sporny, a pracodawca uważa, w oparciu o usprawiedliwione argumenty, roszczenie pracownika za nieuzasadnione. Nie należy jednakowo traktować pracodawcy, który w ogóle nie wypłaca wynagrodzenia oraz pracodawcy, który wypłaca je częściowo. W obu wypadkach jest to naruszenie przez pracodawcę podstawowego obowiązku, ale w razie wypłacenia części wynagrodzenia nie zawsze jest to naruszenie ciężkie. Konieczne jest wówczas dokonanie oceny winy pracodawcy oraz wagi naruszonych lub zagrożonych interesów pracownika. Ocena wagi naruszonych lub zagrożonych interesów pracownika może zaś podlegać indywidualizacji w różnych stanach faktycznych (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012 r., II PK 220/11, LEX nr 1211159).

W tym kontekście zaznaczenia wymaga, iż w ustawowym terminie płatności powód otrzymywał za każdym razem przynajmniej połowę należnego wynagrodzenia za ww. miesiące. Pozostałe należności były mu wypłacane po około 2-3 tygodniach od dnia wymagalności i w konsekwencji powód otrzymał całe wynagrodzenie należne mu za okres od czerwca 2013 roku do lutego 2014 roku. Jednocześnie, pozwana informowała pracowników o opóźnieniach mających wystąpić w wypłacie wynagrodzenia i ich przyczynie wraz ze wskazaniem terminu płatności rat i ich wysokości. Nie bez znaczenia pozostaje także przyczyna opóźnień w zapłacie. Począwszy od połowy 2012 roku pozwana znajduje się bowiem w trudnej sytuacji finansowej związanej z uwarunkowaniami panującymi na runku budowlanym, których skutkiem było pogorszenie jej płynności finansowej, o czym pracownicy pozwanej, w tym również powód, posiadali wiedzę. Pozwana podejmowała przy tym działania mające na celu restrukturyzację jej zadłużenia obejmujące rozmowy z wierzycielami oraz pozyskanie wsparcia od podmiotu zewnętrznego, tj. Agencji Rozwoju Przemysłu Spółki Akcyjnej, która dokapitalizowała pozwaną.

W tak ustalonych okolicznościach sprawy nie sposób uznać, by naruszenie przez pozwaną podstawowych obowiązków wobec powoda miało charakter ciężki. Brak środków na terminową wypłatę wynagrodzenia wynikał bowiem z trudnej sytuacji na rynku budowlanym i ograniczonej możliwości finansowania bieżącej działalności. Jednocześnie, pozwana

informowała pracowników o zaistniałej sytuacji i podejmowała działania mające na celu pozyskanie środków na wypłatę wynagrodzeń. Nadto, pozwana za każdym razem wypłacała powodowi w terminie przynajmniej połowę należnego mu wynagrodzenia i regulowała całość należności najpóźniej w ciągu 3 tygodni od dnia wymagalności zobowiązania.

Jedynie na marginesie podkreślić należy, iż nawet w przypadku uznania, iż naruszenie obowiązków przez pozwaną miało rzeczywiście charakter ciężki, roszczenie powoda stanowiłoby nadużycie prawa i podlegałoby oddaleniu zgodnie z art. 8 k.p. jako naruszające zasady współzycia społecznego.

Powód akceptował bowiem we wcześniejszym okresie opóźnienia w zapłacie części wynagrodzenia za miesiące czerwiec, lipiec i wrzesień 2013 roku i nie kierował w związku z tymi okolicznościami żadnych roszczeń wobec pozwanej. Nieterminowość w zapłacie wynagrodzenia za luty 2014 roku powód postanowił jednakże wykorzystać na swoją rzecz rozwiązując stosunek pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia, bowiem w lutym 2014 roku znalazł korzystniejszą ofertę zatrudnienia, a nowemu pracodawcy zależało, by jak najszybciej rozpoczął pracę. Podkreślić należy, iż za luty 2014r. nieterminowo wypłacono powodowi jedynie około 10% wynagrodzenia.

Nie kwestionując samego prawa do rozwiązania umowy, zachowanie powoda należy ocenić negatywnie, gdyż powód niemal natychmiastowo (bo już w marcu 2014 roku) podjął nowe zatrudnienie, a jednocześnie domaga się odszkodowania od byłego pracodawcy. Celem odszkodowania należnego zgodnie z art. 55 § 1¹ zd. drugie k.p.c. jest bowiem uzyskanie przez byłego pracownika zabezpieczenia finansowego na okres, w ciągu którego winien znaleźć nowe zatrudnienie. Przyznanie odszkodowania powodowi, który takie nowe zatrudnienie miał zapewnione jeszcze przed uchybieniem przez pozwaną terminowi płatności wynagrodzenia za luty 2014 roku, doprowadziłoby do nieuzasadnionego przysporzenia po stronie powoda.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy oraz ich ocenie, zarzut pozwanej o nadużyciu prawa podmiotowego przez powoda zasługuje na uwzględnienie. Jedynie na marginesie zaznaczenia przy tym wymaga, iż sformułowanie przez Sąd dokładnej zasady współzycia społecznego, która została naruszona nie jest konieczne i wystarczające jest w tym zakresie wskazanie względów moralnych przemawiających za taką oceną zachowania strony postępowania (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r., II PK 254/10, Legalis Numer 432273), co też zostało uczynione.

Okoliczności sprawy nie pozwalają uznać zasadności roszczenia powoda również na gruncie przepisów ogólnych o odpowiedzialności odszkodowawczej, tj. na gruncie art. 415 k.c. i n. w zw. z art. 300 k.p.

Jedną z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego jest bowiem powstanie szkody po stronie uprawnionego. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało jednakże, iż mimo istniejących po stronie powoda i jego ówczesnej partnerki zobowiązań do spłaty rat kredytu hipotetycznego w kwocie 1800 zł oraz kredytu gotówkowego w kwocie 1200 zł opóźnienia w wypłacie wynagrodzeń nie spowodowały, iż powód popadł w zadłużenie. Tym samym brak przesłanek do stwierdzenia, by powód poniósł z tego tytułu jakąkolwiek szkodę rozumianą np. jako wzrost zobowiązań wobec kredytodawców czy to w zakresie naliczenia dodatkowych odsetek czy też postawienia całej wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd oddalił powództwo.

Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanej zgodnie z dyspozycją art. 102 k.p.c. Przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach stanowiącą wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu wynikającej z art. 98 k.p.c. Sposób korzystania z art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem Sądu orzekającego i od oceny tego Sądu zależy czy szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem do kręgu okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przy stosowaniu art. 102 k.p.c. należą przede wszystkim fakty związane z samym przebiegiem procesu, szczególna zawilość lub precedensowy charakter sprawy albo subiektywne przekonanie powoda, co do zasadności zgłoszonego roszczenia

– trudne do zweryfikowania a limine. Mimo, iż pozwaną należy uznać za stronę wygrywającą spór uprawnioną do żądania zwrotu poniesionych kosztów procesu zgodnie z art. 98 k.p.c., Sąd odstąpił od obciążania powoda tymi kosztami biorąc pod uwagę jego przekonanie co do zasadności zgłoszonego roszczenia, bowiem pozwana (choć nie w sposób ciężki) dopuściła się naruszenia podstawowych obowiązków wobec powoda, co stanowi wypadek szczególnie uzasadniony w świetle art. 102 k.p.c. (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2006 r., I CSK 159/06, Legalis numer 304557).